ב"ה

ואביטה

שיעורי תורה והתוועדויות חסידיות
מהרב יצחק גינזבורג שליט"א

קבלת פנים משה-אריה שי' ומרים כהן | עמ' ב
ג' סיון ע"ח - בית הרב, כפר חב"ד

הנחת תפילין מכבי שי' בן שוחט | עמ' יא
י"ג סיון ע"ח - בית הרב, כפ"ח

- מהדורת השלמות -

יוצא לאור לקראת שבת
פרשת בהעלתך תשע"ח

לקבלת השיעורים: itielgi@pnimi.org.il
לקבלת מסרי הוואצאפ: 0507951105

ג' סיון ע"ח ־ בית הרב, כפר חב"ד

קבלת פנים משה-אריה שי' ומרים כהן

א. סודות 851 (מספר החתן והכלה)

נגנו "קול דודי", "שיר השירים"[א], ניגון יב-יג תמוז. ניגון הכנה, החתן חזר מאמר "לכה דודי", ניגון אחרי מאמר.

חיה (פעמים) יחידה – אותיות לם של "צלם"

שמות החתן והכלה הם **משה-אריה ומרים**, ה' עליהם יחיו. המספר שלהם יחד הוא 851 – מהמספרים הכי מיוחדים בקבלה, כי הוא עולה **חיה** פעמים **יחידה**. יש זוג מספרים שתמיד הולכים יחד, החל ממעשה בראשית, 23 ו-37. הכפל שלהם – ההכאה-הזיווג שלהם – הוא 851.

חיה-יחידה הם ה-**ל** וה-**ם** סתומה של **הצלם** – נושא שאנחנו לומדים בזמן האחרון[ב]. הפירוש הפשוט בקבלה של **צלם** הוא שהאורות הפנימיים (נר"נ) הם ה-**צ** וה-**לם** הם שני המקיפים, חיה-יחידה (ובפרט, ה"צלם" קשור לחתן, הוא סוד הצלמים, ולעומתו הכלה היא "דמות" – "נעשה אדם [זכר ונקבה] בצלמנו כדמותנו"). על כך כתוב "וצדיק **באמונתו** יחיה" – שהצדיק חי ב-**ב אמונות**, שני מקיפים של אמונה, החיה היא אמונה בחידוש מעשה בראשית תמיד והיחידה היא אמונה בעצמות ה'. כנגד שני המקיפים, החיה והיחידה, נוהגים לשים שני כיסויים – כפה וכובע.

יחידה למעלה מחיה – "אשת חיל עטרת בעלה"

תמיד מזכירים שבמדרש כתוב ש"חמשה שמות נקראו לה – נפש, רוח, נשמה, יחידה, חיה" – משמע שהחיה יותר גבוהה מהיחידה – אבל בקבלה וחסידות תמיד מוסבר שהיחידה היא הכי גבוהה, גם על יסוד הפיוט "חבוקה ודבוקה בה, טוענת עולך, יחידה ליחדך" – היחידה מתיחדת עם עצם הניצוץ האלקי של הנשמה, שהוא "חלק אלוה ממעל ממש".

אם כן, הרמז הראשון שלכם הוא שאתם שייכים לשני המקיפים – ההכאה שלהם, הזיווג בין החיה לבין היחידה. היות ש"אשת חיל עטרת בעלה", ולפי הסדר המקובל בספרי הקבלה והחסידות שיחידה יותר גבוהה, צריך לומר שהיחידה היא ה"אשת חיל" והחיה שייכת למשה. כמו **משה-אריה מרים** הם כפולה של **חיה-יחידה** (**חיה** פעמים **יחידה**), רק **משה** עצמו הוא כפולה של **חיה – יה** פעמים **חיה**.

לפי זה, כמה עולה **אריה-מרים**? גם כפולה של **חיה** – משלים ל-**לז** פעמים **חיה**, דהיינו עוד **כב** פעמים **חיה** (שהוא ה"הלום' של **כב** – סכום המספרים מ-1 עד 22 ומ-22 עד 1). אם כן, יש **יה** פעמים **חיה** (**משה**), **כב** פעמים **חיה** (**אריה מרים**), וביחד עולה **יחידה** פעמים **חיה**. שוב, צריך לכוון[ג] לפי פשט שהחתן הוא החיה – רק שלא יהיה א וילדע חיה... – והיחידה היא סוד מרים. דווקא **אריה** מצטרף ל**מרים** והופך אותה לכפולת **חיה**, וביחד הם **חיה** פעמים **יחידה**. זה הרמז הראשון. שיהיה "וצדיק באמונתו יחיה" כל החיים.

ה

[א] נרשם על ידי איתיאל גלעדי. לא מוגה.

[ב] החל מפרשת בחקתי ע"ח. גם חלקה השני של קבלת הפנים עסקה בסוד הצלם.

[ג] חבקוק ב, ד.

[ד] ראה סוד ה' ליראיו כללי השערים פ"ח.

[ה] בראשית רבה יד, ט. וראה דברים רבה ב, לז.

[ו] מהושענא ליום ג'.

[ז] משלי יב, ד.

"זה הדבר אשר צוה הוי" – "כה אמר הוי" (במילוי)

הביטוי הכי חשוב בתורה ששוה 851 הוא נבואת משה רבינו – **"זה הדבר אשר צוה הוי"** . כתוב ש"כל הנביאים נתנבאו ב'כה אמר הוי' מוסיף עליה משה רבינו שנתנבא ב'זה הדבר אשר צוה הוי'" . מה ההבדל? משה רואה באספקלריא המאירה – רואה את האלקות, "ומראֶה ולא בחידת ותמֻנת הוי' יביט", באספקלריא המאירה – ושאר הנביאים התנבאו באספקלריא שאינה מאירה, "כה אמר הוי'", בכח המדמה .

הפלא הוא ש"כה אמר הוי" במילוי – **כף הא אלף מם ריש יוד הא וו הא** – עולה בדיוק **"זה הדבר אשר צוה הוי"**, הגימטריא שלכם! רמז מופלא זה בא ללמד שכאשר מבררים ומזככים את כח המדמה בתכלית השלמות אזי המראֶה, האספקלריא שאינה מאירה, הופכת להיות מראֶה, אספקלריא מאירה, דרגת הנבואה של משה רבינו, אב כל הנביאים, דרגה שכל בני ישראל זכו לה בקריעת ים סוף (גילוי עולם האצילות) כשאמרו **"זה** אלי ואנוהו" , ויזכו לה ביתו שאת, בבחינת "כפלים לתושיה" , בביאת גואל צדק בב"א כאשר יקויים "ואמר ביום ההוא הנה אלהינו **זה** קוינו לו ויושיענו **זה** הוי' קוינו לו נגילה ונשמחה בישועתו" .

אם כן, יצא בינתים מהרמז הראשון שלכם – שאתם **חיה** פעמים **יחידה**, ה-**ל** וה-**ם** של **הצלם**, וביחד אתם "וצדיק **באמונתו** יחיה" (**ב אמונות**). הרמז השני הוא שאתם שוים **"זה הדבר אשר צוה הוי"** – האספקלריא המאירה של משה רבינו. **משה** בעצמו הוא בחינת **חיה** – **יה** פעמים **חיה** – וממילא **אריה מרים** משלימים ל-**כב** פעמים **חיה**, כדי להשלים הכל ל-**יחידה** פעמים **חיה** כנ"ל.

אריה-מרים, **כב** פעמים **חיה**, עולה השם הראשון של **מב** – ר"ת [ח]**אנא בכח גדולת ימינך תתיר צרורה**". כתוב בקבלה שהשם הראשון, **אבגיתץ**, עולה **תולע** והשם האחרון ("**שו**עתנו **קבל ו**שמע **צ**עקתנו **יו**דע **ת**עלומות", **שקוצית**) עולה **תולעת** – "ואנכי **תולעת** ולא איש" – והן שתי מדרגות שפלות, של הזכר ושל הנקבה. צריכים להיות תולע ותולעת. גם סירטוק המשי – שיהיה לך 100% תולעת, תולע ותולעת, תולעת שני (תולעת שני היא בעצם צבע אדום, שייך לכלה).

"שמע... אמת" – שמיעה פנימית

עוד גימטריא יפה: יש מצוה לקרוא בכל יום פעמיים "שמע ישראל" . "שמע" היינו התבוננות, תיקון השכל. יש שלש פרשיות בקריאת שמע, ותקנו שבסוף פרשת ציצית חותמים "הוי' אלהיכם אמת" ("חותמו של הקב"ה[ב] אמת"). מתחילים [ז] "שמע", לשון התבוננות, וחותמים "אמת". היחוד של **שמע-אמת** שוה **משה-אריה מרים**, **"זה הדבר אשר צוה הוי"**.

[ד] צריך להתבונן כל כך עד שתגיע לחותם אמת של כל מה שאמרת, ובמיוחד מה שהתבוננת "שמע ישראל הוי' אלהינו הוי' אחד". צריך לומר "אמת" על כל האמור, כמו שאומרים שאני 'חותם על זה', ובעיקר צריך את כל הפרשיות – גם "ואהבת", גם "והיה אם שמע" וגם פרשת ציצית עם יציאת מצרים – כדי לחתום על "הוי' אחד". הכל מתחיל מ"שמע" ומגיע ל"אמת". מה פירוש "שמע"?

[ח] ראה גם בענין הצלם – לקמן, חלק שני – בקשר שבין הבטוי "זה הדבר אשר צוה הוי" ל"כה אמר הוי".

[ט] רש"י במדבר ל, ב (ע"פ ספרי מטות א).

[י] במדבר יב, ח.

[א] ראה שיעור סוד הצלם (3).

[ב] שמות טו, ב.

[ג] איוב יא, ו.

[ד] ישעיה כה, ט.

[ה] תהלים כב, ז.

[ו] דברים ו, ד.

[ז] שבת נה, א.

התבוננות. מה פירוש צרוף המלים שמע-אמת בשביל חב"דניק? אם אני אומר לך 'שמע אמת', איך אומרים במלה אחת באידיש? דערהער. מלה מובהקת חב"דית, כי כל העבודה של חב"ד היא תיקון נפש השכלית – הצלם, סוד הצלמים – ולכן עיקר העבודה הוא דערהער, שמיעה פנימית, שמיעת נקודת האמת שבדבר, שאפילו יותר מראיה.

ספרו על אחד מגדולי הצדיקים שהיתה חופה והחתן היה עוור מלידה – לא ראה אף פעם שום דבר. אותו צדיק אמר תחת החופה, שטייט – יש מצוה – "אסור לאדם שיקדש את האשה עד שיראנה", וחזר על זה כמה פעמים, ואז החתן פתח את העינים ורואה אותהמשח בם.

יש סיפור דומה שחתן אחד היה צריך לחתום על הכתובה – חותמים שאמת – והיה משותק ביד. גם, הרב אמר לו שצריך לחתום – 'אני לא יכול לחתום, לא יכול להזיז את היד'. הוא אמר לו הרבה בפעמים שצריך לחתום, עד שלקח את העט ביד וחתם.

בכל אופן, כתוב שאסור לקדש את האשה עד שיראנה – עד שתמצא חן בעיניו. אם הוא תלמיד חכם צריך לקחת אתו עם הארץ, כי אין לו חוש בזה. הלואי שכולם כאן יהיו תלמידי חכמים. בכל אופן, הווארט הוא שעוור יכול לקדש – יש לו דעת – אבל אם הוא חרש, לא שומע, אין לו דעת והוא לא יכול לקדש. מה אני לומד מכאן? יש באמת מצוה לראות – "אסור לו לאדם יקדש אשה" – אבל יותר חשוב ויותר עמוק לשמוע, לשמוע גם את ה"קלא פנימאה דלא אשתמע". לעתיד לבוא "קול כלה" ישמע, אבל היום קול הכלה הוא "קלא פנימאה דלא אשתמע" – אלא שהחתן צריך לשמוע אותו, רק החתן. לשמוע את ה"קלא דלא אשתמע", את נקודת האמת שבלב שלה, הרבה יותר מלראות את פניה. [טביעות עינא דקלא כתובה בין איש ואשה, חתן וכלה.] כן, מכירים אחד את השני בקול.

זו דוגמה של 'שמע אמת' – שומעים את האמת, לא רואים את האמת. וכידוע **שאמת** ר"ת "**אז**ן **מ**לין **ת**בחן" (ס"ת **ן ן ן** – שער הנון דבינה; אוס"ת = **אור**, **רז**, **אין סוף** – הכל נתפס בחוש השמיעה הפנימית, בדערהער). אדרבא, על הראיה כתוב "שקר החן והבל היפי". צריך להחליט להתחתן, וצריך להיות משוכנע שאנחנו נאמנים אחד לשני – שאנחנו באמת אוהבים ונאמנים ונקים יחד בית נאמן בישראל – לא רואים זאת אלא שומעים. זה סוד "שמע ישראל... אחד" "אמת" – הרמז שלכם, שאתם **שמע-אמת**.

שם ביט – הבטה המגבירה את קצב הלב

הרמז הבא, יש שם קדוש בקבלה שאנחנו אוהבים להתבונן בו, כי הוא גם מלה – **ביט**. בראש הכתובה נוהגים לכתוב את הפסוק (בתוספת מלה): "מצא אשה מצא טוב ויפק רצון מהוי' [הטוב]". יש קשר בין המלה "טוב" והשם הקדוש ביט: הרב המגיד כותב ש-**ט** יסוד (הספירה התשיעית), **ו** תפארת (הספירה הששית וכללות הו"ק) ו-**ב** חכמה (הספירה ה-**ב** מהכתר) ובינה (הספירה ה-**ב** מהחכמה, כאשר מונים את הדעת ולא מונים את הכתר), "תרין ריעין דלא מתפרשים לעלמין" (**ב** היינו שנים יחד) – **ך** מלמטה למעלה. כאשר מלמעלה למטה זה **ביט** – ה-**ב** היינו "תרין ריעין", ה-**י** הוא כמו שלעתיד לבוא "יהיה הוי' אחד ושמו אחד", שגם ה-**ו**

[ח] ראה שיעורים בסוד ה' ח"א פ"ו (עמ' קמו ואילך), וש"נ.

[ט] קידושין מא, א.

[י] ראה זהר ח"א נ, ב.

[יא] איוב יב, יא ושם לד, ג.

[יב] משלי לא, א.

[יג] ראה מבחר שיעורי התבוננות חכ"א עמ' 100 ואילך.

[יד] שם יח, כב.

[טו] אור תורה אות קמג; מגיד דבריו ליעקב אות קסו.

[טז] ראה זהר ח"ג רצ, ב; זהר ח"א קכג, א.

[יז] זכריה יד, ט.

יהיה כמו **י** , וה-**ט** הוא היסוד. מתי מכוונים את השם **ביט**? ביציקת השמן לנרות חנוכה . אני זוכר מסלונים בטבריה, כשהייתי בחור, שני ניגונים ליד הנרות בחנוכה. יש הרבה ניגונים מקודשים מאד, גם ניגוני רבי אברהם מקאליסק שעברו דרך סלונים, אבל שני הניגונים האלה – שנמצאים גם בדיסק של חנוכה – הם "מעוז צור" של סלונים ו"אנא בכח". מכיר? [שמעתי בישיבה ששרו.] גם נשיר תיכף.

בכל אופן, השם הזה, ששייך לכם, הוא שם שמכוונים בחנוכה. ביט לשון הבטה . בשם הזה יש גם ראיה וגם שמיעה. דברנו על שמיעה – ראיה היא לשון הבטה, "ותמֶנת הוי' יביט", בדיוק נבואת משה רבינו עליה דברנו. אבל בלועזית מהו 'ביט'? קצב, קצב של שירה, שהוא גם דופק הלב ודופק היד (סוד "**פקד** [דופק הלב] **פקדתי** [דופק היד]" = **תשע"ח**). צריך לקיים מצות אהבת ה' ואהבת ישראל – החל מאהבת איש ואשה – באופן שמורגש בלב, שהדופק ישקף את האהבה, שיהיה 'ביט' יותר חזק בלב. זהו סימן של קיום מצות האהבה, כך כתוב בחסידות. אם לא מגיע ל'ביט' שבלב – "עין השכל [ביט לשון הבטה] שבלב [שדופק ב'ביט' מוגבר יותר]" – 'זה לא זה'.

בכל אופן, כאשר כותבים את שם **ביט** במילוי – **בית יוד טית** – עולה "**זה הדבר אשר צוה הוי'**", השמות שלכם. למה מכוונים בחנוכה? כי **שמן** באתב"ש אותיות ביט לפי הסדר – **ש-ב, מ-י, ן-ט** – ושוה שם **אהיה** (**שמן** שוה **יה** פעמים **הוי'** – "בטחו בהוי' עדי עד כי **ביה הוי'** צור עולמים". **שמן** ועוד **ביט** = 411, **יש מאין** = 3 פעמים 137. **שמן ביט** בה"פ = 1450 = **חן** פעמים **כה**, כוונת **חנֻכה**). יש בזה עוד רמזים שכתובים כאן שתראה אחר כך.

"שמש ומגן הוי' אלהים"

אחר כך, עוד פסוק מאד חשוב ששייך לכם – "[כי] **שמש ומגן הוי' אלהים**" . אפשר לומר שהוא **ה**פסוק, ב-**ה** הידיעה, בשער היחוד והאמונה בתניא . היחס בין איש ואשה הוא "שמש ומגן". הייתי יכול לחשוב ש"הוי' אלהים" הם כבר נשמה והגוף, אבל המגן מגן על השמש שלא תשרוף את העולם – צריך לומר שהמגן הוא הצלם, לא הגוף, ולכן "הוי' אלהים" כאן הם כמו הנפש האלקית והנפש השכלית (או הנשמה וכח המדמה).[ל]

"בעתה אחישנה"

עוד פסוק מאד חשוב, ביטוי ששייך לגאולה: "**בעתה אחישנה**" – "זכו 'אחישנה', לא זכו 'בעתה'" . "בעתה אחישנה" מדבר על החתונה – אף שהחתן והכלה עדיין צעירים, החתן חשב ש'מי יודע מתי אתחתן'. הוא חשב שהוא מקרה אבוד – בלי לחשוב שהוא **משיח**, בגימטריא **מקרה אבוד** – אבל רואים שהקב"ה מרחם, כשמגיע הרגע של החתונה יש "בעתה אחישנה", "פתאום יבא אל היכלו האדון" , הפתעה גמורה. זו הגימטריא של "**בעתה אחישנה**" – ברגע שצריך לבוא יבוא, ואז הכל ירוץ מהר.

"טמיר וסתים וגניז"

יש ביטוי שמופיע פעם אחת בזהר ושוה הגימטריא שלכם: באדרא זוטא , סיפור הסתלקות רשב"י – אנחנו יוצאים מל"ג בעומר –

[א] שמות ג, טז.

[ב] תהלים פד, יב.

[ג] ראה פ"ד ואילך.

[ד] ראה – בחלקו השני של השיעור – בביאור החסד לאברהם (סלונים) בענין פרה אדומה.

[ה] ישעיה ס, כב.

[ו] סנהדרין צח, א.

[ז] מלאכי ג, א.

[ח] זהר ח"ג רפט, ב.

[ט] מחברת הקדש שער חנוכה.

[ל] קדושת לוי חנוכה, קדושה חמישית.

שידוע שהיא מהחלקים העמוקים ביותר בזהר, עם תיאור כל הפרצופים מהכתר, יש ביטוי: "**טמיר וסתים וגניז**". חפשתי אם ר' לוי"ק, אבא של הרבי, מדבר על כך – מתאים לו, לשון משולש (אך לא מצאתי). אצלנו כל ההתבוננות בתניא היא לפי ביטויים משולשים, וגם בזהר ככה – יתכן שזו אחת הסבות שהרבי המהר"ש אמר שהזהר הוא חסידות. ביטוי יפה "טמיר וסתים וגניז" ששייך לכם – אתם "**טמיר וסתים וגניז**".

המפרשים מסבירים, לפי האריז"ל, שהיינו שלשת הראשים שבאריך אנפין – גלגלתא, אוירא, מוחא סתימאה. חשבתי שאולי ביין הרקח יפרט, אבל לא כותב אחד לאחד אלא רק מביא מה שכתוב בספרי האריז"ל. כאן מדובר על "עתיקא קדישא", אריך, כתוב כאן: "עתיקא קדישא סתימא דכל סתימין, לא אדכר ולא אשתכח, ובגין דאיהו רישא עלאה לכל עלאין [למעלה מאבא ואמא] לא אדכר בר רישא חדא בלא גופא לקימא כלא [גופו מתלבש, אבל הראש מהגרון ולמעלה לא מתלבש] והאי [הראש דאריך שלא מתלבש] טמיר וסתים וגניז". כתוב שאלה שלשת הראשים דאריך – גלגלתא, אוירא, מוחא סתימאה. מה זה? אנחנו בסוף ספירת העומר, החתונה היא ביסוד שבמלכות – נקודת ציון, רחם הנוקבא. יום שהוא סגולה שיהיו הרבה ילדים.

עובדא-מילולא-רעותא

אחד מסודות המלה **עמר** בקבלה הוא **ע**ובדא-**מ**ילולא-**ר**עותא[ט]. כל מצוה שמקיימים החל מלקדש אשה, מצות עשה דאורייתא – יש בה עובדא-מילולא-רעותא. אפשר לומר שהכי 'עמר' יש בקידושין – בכל המצוות אין עמר בעצמה כמו בקידושי איש ואשה. בכל מצוה צריך להיות עובדא-מעשה, מילולא-דבור, רעותא-רצון. בכל מצוה עובדא היא מעשה המצוה, מילולא היא הברכה ורעותא הכוונה.

בקידושין הרבה יותר חזק, כי חוץ מהברכה המילולא היינו "הרי את מקודשת לי". העובדא הוא הקידושין בחפץ שהוא "שוה פרוטה" והמילולא הנוסח. גם, יותר מכל רעותא, הכוונה והרצון החזקים – צריך הרבה רצון לקדש את האשה, לא עושים זאת באתכפיא. אסור לקדש אשה באתכפיא – צריך רעותא, רצון אמתי. אין לך מצוה שיש בה **עמר** יותר מאשר מצות קידושין.

כתוב ששרש ה**עמר**, **ע**ובדא-**מ**ילולא-**ר**עותא, הוא **ג** הרישין דאריך. נושא מאד גדול בקבלה וחסידות, שדווקא מקור העובדא הוא במוחא סתימאה, המילולא באוירא – ובתוך האוירא יש את הדעת דרדל"א, שאחר כך מתבטאת בפומא, "דעת גניז בפומא" – והרעותא בגלגלתא.

חשבתי שר' לוי"ק יאמר לי איך לכוון את שלשת אלה, אבל הוא לא אומר ולכן אני צריך לנחש

[ט] ראה זהר ח"א קסא, א. ובסוד ספירת העומר – אוצר החיים (קאמרנא) אמר ד"ה "ומעתה נשכיל" רכא, ד; ובאורך בסעודת משיח תש"ע ובשיעור אור לכ"ח ניסן ע"א.

[מ] כדעת בית הלל, וכך הלכה. "**שוה פרוטה**" = 611 = 13, **אחד-אהבה**, פעמים 47, **בטול** = **תורה** = "**רצוא ושוב**" = **גמילות חסדים**, כנגד שלשת הדברים עליהם העולם עומד. נוהגים לקדש ב**טבעת** = 481 = 13 פעמים 37. יחד, "**שוה פרוטה**" **טבעת** = 1092 = 26, שם **הוי'** ב"ה, פעמים 42, שם **מב**, שהוא מספר האזכרות של שם הוי' ב"ה בתפילין כנודע בסוד הפסוק "**ומי כעמך כישראל גוי אחד בארץ**" שכתוב בתפילין דמרי עלמא. הבעל שם טוב מדמה את אהבת איש לאשתו כאהבתו לתפילין שלו. "**שוה פרוטה**" = **תורה** היינו סוד תפילין של ראש וטבעת סוד תפילין של יד. הרב מסדר הקידושין מרים את הטבעת ושואל את החתן "זה שלך?" ואת שני העדים "זה שוה פרוטה?", היינו כנגד תש"י ותש"ר, וד"ל. ראוי לציין שבמשנה, עיקר התורה שבעל פה, יש בדיוק 10 פעמים מטבע הלשון "שוה פרוטה" ללא אות שימושית לפני "שוה" וס"ה 26 פעמים "שוה פרוטה" עם אות שימושית, כנגד "עשר ספירות בלימה" ושם **הוי'** ב"ה.

בעצמי – מה ה"סתים", מה ה"טמיר" ומה ה"גניז". אמרנו רמז – "דעת גניז בפומא", אז ה"גניז" הוא האוירא. "סתים" עוד יותר פשוט – "מוחא סתימאה". נשאר שה"טמיר" הוא הרעותא. לא לפי הסדר, אבל היות שהאוירא הוא ממוצע בהחלט אפשר להסביר למה הוא בסוף – כמו נשמה (טמיר) וגוף (וסתים) וממוצע ביניהם (וגניז). לפי זה, ה"גניז" הוא הממוצע בין ה"טמיר" ל"סתים".

טמיר הוא כפולה של **יחידה**, ז"פ **יחידה**, וזאת אומרת שגם המלים **וסתים-וגניז** הן כפולת **יחידה** – **טז** פעמים **יחידה**. זו חלוקה פנימית, שאומר ש"טמיר" קובע ברכה לעצמו, ו"סתים"-"גניז" הולכים יחד. גם האוירא נקרא "חכמה סתימאה עילאה" . בכל אופן, זהו ביטוי מאד[מ] יפה – שאתם "**טמיר וסתים וגניז**" (הרי צריך לדעת "מאין באת ולאן אתה הולך ולפני מי אתה עתיד לתן דין וחשבון" – "**ט**מיר" רומז ל**ט**פה **הט**מונה **ברח**ם ובכלל לקדושת הזיווג בצניעות, "סתים" לסתימת הגולל ו"גניז" לאור הגנוז לצדיקים לעתיד לבא, ודוק היטב).

"אדם פטדה וברקת"

בחשן המשפט של הכהן הגדול יש ארבעה טורים. הטור הראשון הוא "**אדם פטדה וברקת**" – גם **משה אריה ומרים**. צריך[ד] שיהיה בבית אודם פטדה וברקת – כנראה לשם כך אתה בא מאנטוורפן, שצריך שיהיו בבית יהלומים ושאר האבנים היקרות, אבני חן...

שלש האבנים הראשונות, "אדם פטדה וברקת", הן האבנים של ראובן שמעון ולוי. **ראובן** עולה 259 (= **טמיר**, "מאין באת" כנ"ל) ו**שמעון ולוי** ("**שמעון ולוי** אחים [מאוחים יחד על ידי **ו** החיבור]") עולה **ראובן-ראובן**, גימטריא יפהפיה, כך ש**ראובן שמעון ולוי** שוים **ראובן-ראובן-ראובן**, 777 (**ביט** פעמים **יחידה**. **ביט** ועוד **יחידה** = **חן**). בכל אופן, אתם "**אדם פטדה וברקת**".

"כל ישראל חברים"

אתם גם "**כל ישראל חברים**" – מתאים לשנת **תשע"ח**, **ת**הא **שנת ע**רבים **ח**ברים – מתחיל מ"האשה הטובה היא החבר הטוב" , הברכה הכי טובה, ומתוך כך תזכו ל"כל ישראל חברים", הגימטריא שלכם.

"שעשועי המלך"

הגימטריא האחרונה: השער הראשון של עמק המלך – כל הקבלה העמוקה של לפני הצמצום שאין בעץ חיים – נקרא "שעשועי המלך בעצמותו". **משה-אריה מרים** שוה "**שעשועי המלך**". במאמר שהחתן חזר הוא אמר שהחתן דומה למלך והכלה נקראת מלכה – אם יש מלך ומלכה יש "**שעשועי המלך**", הגימטריא של השמות שלכם. המלה "שעשועי" באה מהשער **שע**, "**שע** נהורין" , **י** פעמים 37, ונשאר עוד 13[מ] פעמים 37, אבל בתוך שעשועים יש פעמיים **שע** – **י** פעמים **יחידה** ועוד **י** פעמים **יחידה** ועוד **ג** פעמים **יחידה**, כך מתחלק. **ג** פעמים **יחידה** עולה **אלף-פלא**. גם כוונה מאד יפה, שאתם "**שעשועי המלך**". עד כאן הגימטריאות.

יש עוד הרבה, אבל זה מבחר ראשוני.

ב. רמזים בשמות

כעת נאמר עוד כמה רמזים:

[א] ראה מבוא שערים שער ג ח"ב פ"ד; קול ברמה פכ"ט (ע"פ זהר ח"ג קכח, ב).

[ב] אבות פ"ג מ"א.

[ג] שמות כח, יז.

[ד] ראה ש"פ יתרו – י"ח שבט ע"ח.

[ה] משלי ישראל תקפח. ראה באורך שכינה ביניהם בפרק "חברים נאמנים".

[ו] ראה זהר ח"ג קלג, ב-קלד, א.

[מ] מ

גילוי "אנכי" בתוך "בית משיח"

מה הם ראשי התבות **מ**שה-**א**ריה **מ**רים? **מאמ**, בגימטריא **אנכי**, **ט** ברבוע, המלה הראשונה של מתן תורה. חג השבועות הוא בתוך השבע ברכות שלכם – כולם הולכים לבית כנסת, שומעים "אנכי", וכשאתם שומעים תכוונו שראשי התבות שלכם הם "**אנכי**' מי שאנכי" , "**אנא נפשאי כ**תבית **י**הבית" . אם ראשי התבות שלכם עולים **אנכי**, מה נשאר? 770. זה מה שאתם – חב"דניקים שמבקרים ב-770 ("אחת שאלתי... ולבקר בהיכלו"). החתן היה כעת ב-770. 770 בגימטריא **בית משיח** – תבנו בע"ה בית משיח, שהוא בשביל "דירה בתחתונים" ל"אנכי". על ידי תורה – "אנא נפשאי כתבית יהבית" – שתהיה הרבה תורה בבית. "תורת הוי' משיבת נפש" – להשיב את הנפש שלכם, נפש לשון רצון, שרוצים אחד את השני תמיד כל הימים.

יסוד המים בשמות והמתקת המרירות

כמה אותיות יש בשמות שלכם? 11. היות שהוא מספר לא-זוגי יש אות באמצע – **מ**שה **א**ריה **מ**רים – ראש-תוך-סוף **מים**. מה הקשר? שידוך של מים – כל אחד צריך להכיר את היסוד, היסוד כאן הוא יסוד המים. משה הוא "מן המים משיתהו" וגם בתוך **מ**רים יש **מים**.

מרים היא בעצם האחות הגדולה של משה. במאמר המקביל של הרבי, "לכה דודי" תשי"ד, הוא מדבר על מצות כיבוד אח גדול. כמו שיש מצות כיבוד אח גדול יש כיבוד אחות גדולה – משה צריך לכבד את מרים. מרים מרגישה אחריות על משה, כמו שהיתה אחראית עליו כשהיה תינוק כך היא מרגישה כל החיים. לכן היא גם מדברת נגדו, היא מרגישה כמו אמא שלו. בכלל צריך לדעת את היחס כאן בין משה למרים, אבל הראש-תוך-סוף הם **מים**.

מרים נולדה בעצמת הגלות, ונקראת כך על שם "וימררו את חייהם" . אחרי קריעת ים סוף מרים דווקא לוקחת את התוף ויוצאת במחול עם הנשים, ומיד אחר כך מגיעים למרה ויש שם מים מרים. אז משה צריך לקחת את העץ ולעשות רפואת "דומה בדומה" – בירור כח המדמה. כח המדמה שייך לצלמים – **עץ** שוה **צלם**. הוא לוקח עץ, שהוא הצלם – הצלם היה דומה בדומה, עץ מר – והשליך אותו למים "וימתקו המים" . זו הופעה יחידה בתורה של השרש **מתק**. כאן, הראש-תוך-סוף שלכם הוא מים מתוקים, סוד הזיווג שלכם (בחינת "מים מצמיחים כל מיני תענוג" דקדושה, "**מה**יפית ומה נעמת אהבה בתענוג**ים**" , "ראה חיים [לשון תענוג] עם אשה אשר אהבת"). לכל אחד יש את המרירות, וכאשר מתחתנים זו המתקת הדינים בדרך של "דומה בדומה" (סוד מציאת החן של בני הזוג, בחינת "יונתי" , "עיניך יונים") – תיקון הצלם; תיקון כח המדמה. זהו הראש-תוך-סוף שלכם.

"ירים משה" מכח ה"מראה"

נכתוב את הצורה – 11 הוא מספר חוה:

מ ש ה
א ר
י
ה מ
ר י ם

ז ראב"ע בראשית כז, יט.
ח שבת קה, א.
ט תהלים כז, ד.
י שם יט, ח.
א שמות ב, י.
ב שם א, יד.
ג שם טו, כ.
ד שם שם, כג.
ה ראה תניא פ"א.
ו שה"ש ז, ז.
ז קהלת ט, ט.
ח שה"ש ה, ב.
ט שם א, טו.

הרמז הכי יפה הוא בדילוג שורות – **משה, י, רים** – "**ירים משה**", פסוק בתורה, "כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל" . נצחון במלחמת עמלק – נצחון על כל הבלבולים והספקות. ה-רים כאן היינו הכלה – היא נתינת כח למשה שירים את ידו "וגבר ישראל", התגברות הקדושה נגד קליפת הספק. מהו הספק? הדמיון השקרי של עמלק. יש גם ספרים שנקראים "ירים משה" (גם שם ספר של ר' משה ובר, גדול המשפיעים של חב"ד בירושלים, שזכיתי להכיר טוב ולקבל ממנו), רעיון טוב בשביל הספר שהחתן יכתוב (בעזרת הכלה, "עזר כנגדו", גם מנגדת לו במלחמתה של תורה, ועל ידי כך מתבררים יפה דברי התורה).

שתי השורות האחרות הן צירוף אותיות **מראה**. אם מנקדים עם סגול, מרֶאָה, היינו "אספקלריא המאירה", "זה הדבר אשר צוה הוי'", ואם מנקדים עם קמץ, מרָאָה, היינו אספקלריא שאינה מאירה, "כה אמר הוי'" במילוי כנ"ל. זה שאותה מלה בתורה, רק בשינוי ניקוד, כבר אומר שהתכלית היא לחבר אותן – לחבר את נפש השכלית עם כח המדמה. כמה שוה **מראה**? "**צלם אלהים**", **ממוצע**, נושא הדרוש שלנו.

אז יש פה צירופי אותיות של השמות שלכם – שרואים רק בצורה – "**ירים משה**" ו"**מראה**" – משה מרים את ידו, סוד "וביד הנביאים אדמה", מדרגת מרָאָה לדרגת מרֶאָה, וכך משפיע ומחלק מדרגת נבואתו לישראל בכלל וללוחמים בעמלק בפרט. כך מנצחים את קליפת עמלק מכח "ומראֶה ולא בחידת ותמנת הוי' יביט" של משה רבינו – התגברות עם ישראל על קליפת **עמלק** בגימטריא **ספק** באה מכח הנבואה שיש בעם ישראל, מכח העין היפה של משה רבינו לחלק ממדרגת נבואתו לכולם, "ומי יתן כל עם הוי' נביאים כי יתן הוי' את רוחו עליהם" . התכלית – כמו שכתוב בכוזרי ובעוד ספרים – היא "ונבאו בניכם ובנותיכם" , שכולנו נהיה נביאים, החל מהחתן והכלה.

חשבון אלכסוני צורת השמות

עוד רמז יפה: כמה שוים שני האלכסונים (שיש בעצם רק שתי אותיות לא בתוכן – **ש** למעלה ו-**י** למטה)? 541, **ישראל**. אותיות **שי** הן **יש** – **ישראל** היינו **יש-רלא** ו-**יש** היינו **עמר** . יש לנו כאן חבר שנקרא עמר-ישראל. כל צדיק לעתיד לבוא יורש "**שי** עולמות" , "ועמך כֻּלם צדיקים" . יש כאן עמר-ישראל, חלוקה יפה בשם.

יש כאן עוד כמה דברים יפים – תנסה לפענח, מתנה לחתונה.

ג. כוונת ההקפות בחופה – הגדלת החתן

הקפות החופה והר הבית עם כוונות "אנא בכח"

[שרו "מעוז צור" ו"אנא בכח".] "אנא בכח" הוא כוונה להקפות – תשיר את הכל (מהר...). זו אחת הכוונות בהקפות – כל הקפה שורה מהפיוט. יש חתנים וכלות שעולים להר הבית ביום החופה – אצלנו מן הסתם לא תעלה להר הבית... – הרבי דבר הרבה פעמים על עליה להר הבית, למקומות המותרים. היות שהשוער היה "זהיר טפי" בזה, קשור לשחרור ירושלים, הייתי עולה איתו. עד שפעם אחת שאלנו לגבי העליה עם הישיבה "עוד יוסף חי" בשכם והרבי אמר שלא – מאז אני לא עולה. בכל אופן, שם לא נותנים להתפלל לכן אמרנו – ויש שעושים כך באופן קבוע – בהקפת

[ס] שמות יז, יא.

[א] במדבר יא, כט.

[ב] יואל ג, א.

[ג] ראה בעש"ט עה"ת בראשית הערה ד (מזהר חי ויקרא ד, א); עבודת ישראל על אבות פ"א.

[ד] ספר הלקוטים בשלח.

[ה] עוקצין פ"ג מי"ב.

[ו] ישעיה ס, כא.

ההר (היום יש שהולכים רק הלוך ושוב, אבל אז היינו עושים הקפה שלמה) לשיר "אנא בכח". [היום גם עושים הקפה.] יש שחוששים למקום האסור והולכים רק הלוך ושוב, אבל עיקר הענין לעשות הקפה. שרנו בשקט "אנא בכח" בהקפה – זה לקח הרבה זמן. אפשר גם לכוון היום בחופה שאתם בהר הבית ומקיפים.

יש עובדא ורעותא – בהקפות הכלה היא העובדא ואתה, החתן, הרעותא באמצע. אם העובדא והרעותא יתחברו טוב – החומות (של יריחו, המוחזקת לעת עתה ביד זרים) נופלות וכובשים את מנעולה של ארץ ישראל וממילא כל הארץ נפתחת לפנינו.

"מלך גדול" – מכח המטרוניתא

אמרת קודם במאמר, ש"מלכא בלא מטרוניתא לאו איהו מלך ולאו איהו גדול" – מה שעושה את החתן מלך עושה אותו גם גדול, כמו שעל הקב"ה כתוב "מלך גדול". כתוב במאמר שהחתן מלך והכלה מלכה, אבל יש תוספת – צריך להיות מלך גדול. היום אנחנו עדיין בהוד שבמלכות, קטנות, אבל בלילה כבר יהיה יסוד שבמלכות, גדלות ב' דאבא, מהמצב הכי קטן למצב הכי גדול בתוך המלכות – צריך לגדול בבת אחת, להוסיף קומה. לא רק להיות רק מלך אלא "מלך גדול" – "מלך גדול" בזכות הכלה, כי "מלכא בלא מטרוניתא לאו איהו מלך ולאו איהו גדול", לא מלך ובוודאי לא גדול.

כשהיא מסובבת אותך, מה קורה לך? היא עושה פעולה רוחנית כשהיא מסתובבת – 'מה היא עושה לי?!'. היא מגדלת אותך – כל סיבוב אתה גדל, עוד קצת ועוד קצת. כשאתה והיא בחופה אתם מלך ומלכה, אבל צריך להיות גדול – היא מסובבת שבע פעמים שתהיה "מלך גדול".

כמה אותיות יש במלים "מלך גדול"? שבע אותיות. מלך גדול הוא בגדלות מוחין – כדי להתחתן צריך להיות בגדלות מוחין, אי אפשר בקטנות מוחין. מהי קטנות מוחין? שאדם חושב רק על עצמו. בגדלות מוחין אדם חושב על הזולת, לא חושֵב על עצמו. בשבע ההקפות היא פועלת, גם על פי פשט, שיפסיק לחשוב על עצמו – יתחיל לחשֵוב עלי. "**מלך גדול**" מתחלק[ח] ב-7? שוה 133. גם קשור לחופה, בה הברכה הראשונה היא "בורא פרי הגפן" – **גפן** עולה "**מלך גדול**". מתחלק ב-7 – ז"פ **חוה**. כל ה"מלך גדול" הוא רק בזכות חוה, הערך הממוצע של כל אות. זו כוונה יפה של "מלכא בלא מטרוניתא לאו איהו מלך ולאו איהו גדול".

[ז] ע"פ זהר ח"ג ה, א. [ס]

[ח] מלאכי א, יד; תהלים מז, ג.

י"ג סיון ע"ח - בית הרב, כפ"ח

הנחת תפילין מכבי שי' בן שוחט

רמזי מכבי

לחיים לחיים. שכולם תעשו נחת לאבא ולאמא ולכולם, לכל המשפחה.

אתה יודע **שמכבי** הוא ר"ת "**מי כ**מכה **ב**אלִם **הוי**'".

אתה אוהב מספרים? נעשה גימטריא. קודם כל, כמה שוה **מכבי**? [72.]. כמה אותיות יש? מה הערך הממוצע של כל אות? 72 חלקי 4? [18]. איזו מלה פשוטה היא 18? כשמישהו מתנדב לבית כנסת 18, איך הוא אומר? [**חי**.] אז הערך הממוצע של כל אות הוא **חי** – **מכבי** הוא **חי-חי-חי-חי**. זה רמז אחד פשוט שאתה מלא חיים, הולך חי!

מכבי גם מתחלק ב-9. לכל המלים שמתחלקות ב-9 יש סוד מיוחד, קשור למדת האמת שאינה משתנה, כמו שכתוב על ה', "אני הוי' לא שניתי" – **אמת** מתחלקת ב-9, וכן **שבת**, **ברית**, ועוד הרבה דברים חשובים הקשורים למדת האמת מתחלקים ב-9. כמה עולה **מכבי** לחלק ל-9? [8]. יפה, 8 היא **ח** – לחלק ל-4 עולה **חי** ולחלק ל-9 עולה **ח**. האות **ח**ית עצמה אומרת חי. **ח**, שמונה, היא למעלה מהטבע – שבע הוא שלמות הטבע – משם "מקור חיים".

שתיקה-אלמות לצורך דבור

נלך הלאה: אתה יודע איך כותבים "מי כמכה באלִם הוי'"? איך כותבים "כמכה"? [כ-מ-כ-ה.] נכון. איך כותבים "באלִם"? בלי **י** – חז"ל דורשים מכך שאין בו **י** ש"באלם" הוא גם לשון אלם. מה זה אלם? [מי שלא יודע לדבר.] אחד שלא יכול לדבר. "מי כמכה באלִם הוי'" – "מי כמכה באלמים הוי'", קורים דברים בעולם וכאילו ה' לא מגיב. במיוחד בגלות, קורים דברים לא טובים לעם ישראל וכאילו ה' שותק.

על שתיקת ה' נאמר "מי כמכה באלם הוי'", אבל הוא עתיד להתגלות. לפני כל גילוי צריך להיות העלם. זהו סוד החשמל – חש הוא לשתוק, לחשות, ומל לדבר. לשתוק זה העלם ולדבר זה גילוי. לכן "מי כמכה באלִם הוי'", הוא שותק – אבל כמה שהוא שותק הגילוי אחר כך יהיה עוד יותר. כמו שעושים סכר בנהר – המים זורמים אבל לא יכולים לעבור, הזרם 'מושתק'. עושים זאת בכוונה, כדי לאצור המון כח. כשהמים עוברים – הם פורצים בתוקף רב, יוצרים אנרגיה, כח, בלי סוף. הכח הזה של ה"מכבי" הוא מתוך איזה צמצום פנימי שאחר כך פורץ, "ופרצת" – זהו סוד "מי כמכה באלם-באלמים הוי'".

רמזי "מי כמכה באלִם הוי'"

אז כבר יודעים איך כותבים "מי כמכה באלם הוי'" ויכולים לעשות את החשבון של כל המשפט ביחד:

רק המלה "**באלם**" עולה 73 – יש בזה לימוד חשוב. מה המלה הכי חשובה שעולה 73? **חכמה**. מה כתוב על חכמה, "סיג לחכמה..."? [שתיקה.] לכן "באלם" – שנדרש באלמים – רומז שמי שחכם יודע לשתוק, וכמה שהוא שותק יותר הוא אוגר יותר כח בשביל לדבר, בטוב טעם ודעת, דברים היוצאים מן הלב שנכנסים אל לב שומעם ופועלים את פעולתם – "דברי חכמים בנחת [לאחר שתיקה] נשמעים", "פתח פיך ויאירו דבריך".

---

[8] נרשם על ידי איתיאל גלעדי. לא מוגה.

אם נוציא את האות **א** מ״**בא**לם״ ישאר ״**בלם**״, לשון בלימה ושתיקה, כלשון ספר יצירה, ״בלום פיך מלדבר״. **בלם** עולה בגימטריא **מכבי** – מכבי יודע את סוד הבלימה, הסוד של ״עשר ספירות בלימה״, היסוד והשרש של חכמת הקבלה, חכמת הנסתר, שעתיד להתגלות, ב״ופרצת״ גדול, על ידי מלך המשיח (משיח לשון מֶשִׁיחַ-מדבר).

והנה, אמרו חז״ל, על פי הפסוק ״תֹּלה ארץ על בלימה״ (״**תלה ארץ על בלימה**״ עולה בגימטריא **בראשית**, תחלת תורתנו הקדושה – ״בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ״ – תחלת עבודת השי״ת) – ״אין העולם מתקיים אלא בשביל מי שבולם את עצמו בשעת מריבה״. והוא הגבור (מכבי הוא גבור) הכובש את יצרו, לא להגיב מתוך כעס על מי שרב עמו. בזכותו יש קיום לעולם, היינו שהעולם, לשון העלם ושתיקה, הופך להיות מקור אין סופי של גילוי אלקות, כמו שנאמר באברהם אבינו, היהודי הראשון, שכל עבודתו בעולם היה לפרסם לכל באי עולם את אלקותו יתברך (גם על ידי מלחמת המלכים, שבה לחם בחירוף נפש מכח מכב״י) – ״ויקרא שם בשם הוי׳ אל עולם״, ״עולם״ במשמעות של גילוי תקיף (כמו עֶלֶם) ונצחי (המשמעות הפשוטה של ״עולם״ בתנ״ך).

כמה שוה ״**מי כמכה באלם**״? [208.] יפה, זהו השם שלי – **יצחק**, זהו הקשר בינינו. **יצחק** עולה ח״פ **הוי׳**, אבל יש כאן עוד שם הוי׳ בסוף המשפט. ״**מי כמכה באלם הוי׳**״ עולה ט״פ **הוי׳**. רק **מכבי** עולה ט״פ 8 כנ״ל וכל המשפט של מכבי – ״**מי כמכה באלם הוי׳**״ – עולה ט״פ **הוי׳**, 234. אם נצמצם את שם **הוי׳** למספר קטן מספרי כמה יעלה? 8. אז **מכבי** הוא ט״פ 8, שם **הוי׳** במספר קטן מספרי. 8 הוא למעלה מהטבע, כי שם הוי׳ הוא למעלה מהטבע. שם **א-להים** הוא **הטבע** ושם הוי׳ הוא למעלה מהטבע, בחינת נס. על פי פשט, השם מכבי הוא על שם יהודה המכבי, המכבים – מאיפה מקבלים את הכח שלהם? משם הוי׳, לא משם אלקים. בשם **יהודה** (המכבי) יש את כל **ד** אותיות שם **הוי׳** ב״ה. שוב, **מכבי** הוא ט״פ **ח** וכל המשפט, ״**מי כמכה באלם הוי׳**״, הוא ט״פ **הוי׳**.

״על פי הוי׳ יחנו ועל פי הוי׳ יסעו״

תביא חומש. אנחנו כבר בפרשת בהעלתך. נראה פה משהו יפה: ב״רביעי״ של פרשת בהעלתך יש פרשיה שלמה עם הסיפור של הענן על המשכן, ומתי שהענן מסתלק נוסעים וכשהוא יורד על המשכן חונים. יש **מב** מסעות מהיציאה ממצרים ועד לביאה לארץ.

זה נוגע לעוד רמז בשם מכבי: **מכבי** עולה 72. יש שם של ה׳ שנקרא שם של 72 – שם **עב**, שיש בו **עב** שמות. יש את השם המקביל לו, שנקרא שם **מב**. בתוך **מכבי** יש גם **מב**. נמצא שיש ב-**מכבי** שילוב של שני השמות **עב** ו-**מב**. כתוב שהשמות האלה, **עב** ו-**מב**, הם שמות של מסעות בחיים. כל אחד צריך לנסוע בחייו **מב** מסעות, וצריך לגלות בהם את שם **עב**. **מכבי** הוא **חסד** – כמה שמכבי הוא חזק וגבור, החשבון שלו שוה **חסד**. העיקר הוא להיות חסיד, לעשות חסד.

תקרא לנו את הפרשיה [מכבי קרא בטעמים]:

וּבְיוֹם הָקִים אֶת הַמִּשְׁכָּן כִּסָּה הֶעָנָן אֶת הַמִּשְׁכָּן לְאֹהֶל הָעֵדֻת וּבָעֶרֶב יִהְיֶה עַל הַמִּשְׁכָּן כְּמַרְאֵה אֵשׁ עַד בֹּקֶר. כֵּן יִהְיֶה תָּמִיד הֶעָנָן יְכַסֶּנּוּ וּמַרְאֵה אֵשׁ לָיְלָה. וּלְפִי הֵעָלוֹת הֶעָנָן מֵעַל הָאֹהֶל וְאַחֲרֵי כֵן יִסְעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּבִמְקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁכָּן שָׁם הֶעָנָן שָׁם יַחֲנוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. עַל פִּי הוי׳ יִסְעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְעַל פִּי הוי׳ יַחֲנוּ כָּל יְמֵי אֲשֶׁר יִשְׁכֹּן הֶעָנָן עַל הַמִּשְׁכָּן יַחֲנוּ. וּבְהַאֲרִיךְ הֶעָנָן עַל הַמִּשְׁכָּן יָמִים רַבִּים וְשָׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת מִשְׁמֶרֶת הוי׳ וְלֹא יִסָּעוּ וְיֵשׁ אֲשֶׁר יִהְיֶה הֶעָנָן יָמִים מִסְפָּר עַל הַמִּשְׁכָּן עַל פִּי הוי׳ יַחֲנוּ וְעַל פִּי הוי׳ יִסָּעוּ. וְיֵשׁ אֲשֶׁר יִהְיֶה הֶעָנָן מֵעֶרֶב עַד בֹּקֶר וְנַעֲלָה הֶעָנָן בַּבֹּקֶר וְנָסָעוּ אוֹ יוֹמָם וָלָיְלָה וְנַעֲלָה הֶעָנָן וְנָסָעוּ. אוֹ יֹמַיִם אוֹ חֹדֶשׁ אוֹ יָמִים בְּהַאֲרִיךְ הֶעָנָן עַל הַמִּשְׁכָּן לִשְׁכֹּן עָלָיו יַחֲנוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא יִסָּעוּ וּבְהֵעָלֹתוֹ יִסָּעוּ. עַל פִּי הוי׳ יַחֲנוּ וְעַל פִּי הוי׳ יִסָּעוּ אֶת מִשְׁמֶרֶת הוי׳ שָׁמָרוּ עַל פִּי הוי׳ בְּיַד מֹשֶׁה.

כמה שמות הוי׳ יש בפסוק האחרון? [4.] אין עוד פסוק בכל התורה עם ארבעה שמות הוי׳. זה פסוק

עם הכי הרבה שמות הוי׳ בתורה. בכל התנ״ך יש פסוק אחד עם חמשה שמות – כאשר אליהו הולך להר חורב ויש רוח סערה וכו׳ וכתוב ״לא ברוח הוי׳... לא ברעש הוי׳״ – אבל בתורה זהו הפסוק עם הכי הרבה שמות הוי׳, ארבעה שמות הוי׳ (כנגד ארבע אותיות השם עצמו – שם הוי׳ ב״ה נקרא בחז״ל ״שם בן ארבע״ על שם ארבע אותיותיו). הפסוק קשור למסעות – יהודי צריך להיות מהלך (החוש של חדש סיון, חדש מתן תורה, הוא חוש ההילוך, סוד ״הליכות עולם לו״ – ״אל תקרי ׳הליכות׳ אל ׳הלכות׳״). גם מה שמניחים תפילין, נעשים בר מצוה, הוא כדי שיהיה כח ללכת. בשביל לנסוע צריך גם לחנות – בין מסע למסע יש תחנה באמצע. התחנה היא כמו שאמרנו קודם – לעצור ולקבל כח כדי לפרוץ הלאה.

כמה פסוקים קראת? כמה פסוקים יש בפרשיה הזו? [9.] יפה, אמרנו שרק בפסוק האחרון יש ארבע פעמים שם הוי׳. תספור כמה שמות הוי׳ יש מהתחלה, נראה יחד – יש 9 שמות. אז יש פה תשעה פסוקים ותשעה שמות הוי׳. מה אמרנו קודם ששוה תשעה שמות **הוי׳**? [״**מי כמכה באלם הוי׳**״] נכון, אז אתה שייך לפרשיה הזו. לכן הנחת התפילין שלך היא בפרשת בהעלֹתך. היא יכלה להיות לפני כמה ימים, אבל בהשגחה פרטית חכינו לפרשת בהעלֹתך.

תדע שכל מה שאתה עושה בחיים צריך להיות ״על פי הוי׳״. הערך הממוצע של שלש המלים ״**על פי הוי׳**״ שוה **מכבי** (כלומר ש״**על פי הוי׳**״ = **מכבי מכבי מכבי**) ! ״על פי הוי׳ יחנו״, ״יחנו״ היינו ה״חש״, ״ועל פי הוי׳ יסעו״, היינו ה״מל״, לשתוק ולדבר. ״את משמרת הוי׳ שמרו״ – לשמור את כל המצוות. הכל צריך להיות ״על פי הוי׳״, אבל החידוש בסוף הוא ש״על פי הוי׳ ביד משה״ – ה׳ מגלה את הרצון שלו דרך משה רבינו, בכל דור יש משה רבינו. שוב, זהו הפסוק הכי בעל עצמה של שם הוי׳, ובסוף הוא ״על פי הוי׳ ביד משה״. תיכף נאמר שיש לך קשר גם למלה הזו, ״ביד״.

שפלות מכבי – מך-בי

מכבי הוא יהודה המכבי – כל בני מתתיהו הם מכבים, אבל הוא העיקר ביניהם. הוא היה כהן (הוא קבל את הכח שלו להלחם מאברהם אבינו, עליו נאמר ״אתה כהן לעולם״) – אתם לא כהנים, נכון? [נכון.] – אבל כשאבא שלו ברך אותו הוא דימה אותו ליהודה בן יעקב שנמשל לאריה (**אריה** שוה **מכבי מכבי מכבי**, ״חזקה״ של **מכבי**, ששוה ״**על פי הוי׳**״ כנ״ל). שוב, ליהודה המכבי קוראים יהודה על שם יהודה בן יעקב (שלא היה כהן) ואביו ברך אותו ב״גור אריה יהודה״ – תהיה גבור כמו יהודה. הוא אכן כהן (עם הקנאות דקדושה המיוחדת של שבט הכהונה, מכח אברהם אבינו, איש האהבה והחסד, כנ״ל), אבל התעברה בו נשמת יהודה בן יעקב (י״ל שסתם ״בן יעקב״ הוא יהודה – יוסף הוא ״בן ישראל״, כמו שנאמר ״וישראל אהב את יוסף מכל בניו וגו׳״ – **בן יעקב** = ״**מי כמכה באלם הוי׳**״).

יהודה הוא מלכות, כמו דוד המלך. כתוב שהמלכות בחיצוניות צריכה להיות עם הרבה כח לפרוץ, אבל בפנימיות – כמו שאמרנו קודם – צריכים הרבה כח של צמצום (שתיקה-בלימה), כח הנובע ממדת השפלות בנפש. אתה זוכר מה הפסוק הכי חשוב שדוד המלך אומר על עצמו? [״והייתי שפל בעיניי.״] נכון. **מכבי** הוא **מך-בי** – מך לשון שפלות (כך כותב הרד״ק בפירוש), כמו ״כי ימוך אחיך״, ו-בי הוא בי-בתוכי. אפשר לפרש בפשטות שמכבי – שהוא גיבור וגם דמות של חסד, וכל שאר הרמזים שאמרנו – הוא בפנימיות כמו דוד המלך, הוא בשפלות, **מך-בי**.

עוד יותר, חוץ מכך ש״בי״ היינו בתוכי, כאשר כתוב ״בי אדוני״ – זו גם מלה שיהודה אומר כאשר הוא נגש ליוסף. מה פירוש ״בי״? ״בי אדנִי ידבר נא עבדך דבר באזני אדני... ״. אתם לומדים חומש עם רש״י? [לא.] בלי רש״י? צריך ללמוד עם רש״י. רש״י מסביר ש״בי״ היינו ״בייא בייא״, לשון תחנונים, כמו להתחנן למישהו לבקש ממישהו. ״בי״ לשון תחנונים, זו תפלה בעצם. מי שהכי מתפלל הוא גם דוד המלך (עד כדי כך שהוא

אומר על עצמו "ואני תפלה", כל מהותי תפלה) – הכי בשפלות, בפנימיות, והכי מבקש בתחנונים לה'. לכן באמת יהודה הוא שאומר "בי". אם כן, **מכבי** היינו **מך-בי**, יש בו שפלות ותחנונים (יש כאן גם קשר למשה רבינו. "תחנונים ידבר רש [שם נרדף למך]" דרשו חז"ל על משה רבינו, "ואתחנן אל הוי' בעת ההוא לאמר", הוא התחנן לה' להיכנס לארץ ישראל ולהביא את הגאולה האמיתית והשלמה. מדתו המיוחדת של משה ההיא ענוה, כמו שנאמר בסוף פרשתנו, פרשת בהעלתך, "והאיש משה ענו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה" ופירש"י "ענו' – שפל וסבלן". והנה, **שפלות-תחנונים**, ר"ת **שת**, שרש נשמת משה כנודע, עולה בגימטריא משה "פנים ואחור" – **מ מש משה משה שה ה**!).

מן הסתם אבא לא חשב על כל זה, אבל בשרש הנשמה הוא ודאי כוון לזה. [היום בבקר בהשגחה פרטית גיורא שלח לי הודעה שממוצע כל תבה ב"**והייתי שפל בעיני**" הוא **אפרים**.] יפה, "מה שמו ומה שם בנו", קשר בין האבא לבן. בכל אופן, בעבודת ה' מאד חשוב לדעת שכמה שמכבי הוא חוזק ותוקף, וגם חסד – התכלית, לעשות הרבה חסד עם עם ישראל – בפנימיות צריך להיות עם שפלות ועם תחנונים לה'.

חרב ביד כנגד תרבות יון

הרד"ק – אתה יודע מי הוא? אחד המפרשים החשובים על התורה, רבי דוד קמחי – כתב את ספר השרשים, הספר הכי חשוב כשלומדים לשון הקדש. באותיות **מך** יש רק שני שרשים – מך שאמרנו עכשיו, לשון שפלות, ו-**מכר**. קצת נדיר – אחרי **מך** שום אות אחרת לא עושה שרש, רק **ר**. הוספת **ר** הרבה פעמים בעברית היא "לתפארת הלשון", כמו שיש מלה שבט ויש מלה שרביט – שרביט הזהב. כתוב ששרביט הוא בעצם שבט, אבל לשם כבוד, לשם תפארת, מוסיפים את ה-**ר** – יש הרבה מלים כאלה.

כעת נאמר שב-**מכבי** יש בהעלם-בהסתר **ר** אחרי ה-**מך**, לשון **מכר**, ועם **ר** הולכת האות **ד** (צורת ה-**ר** דומה לצורת ה-**ד**, וגם במשמעות רש ודל הם שני שמות נרדפים למך, כמבואר כל זה בחסידות). אחרי ה"בי" יש לשים **ד** – כאשר אני שם **ד** אחרי ה-**בי** אני מקבל את המלה **ביד**. בשרש מכר, חוץ מלשון מכירה, יש פסוק אצל שמעון ולוי – שגם היו גבורים בשכם – "כלי חמס מכרתיהם". זוכר את הפסוק הזה, כשיעקב מברך – ברכה בהעלם, בהסתר – הוא אומר "כלי חמס מכרתיהם". מה פירוש "מכרתיהם"? זו באמת מלה קשה מאד להבנה, על פניו קשה לדעת מה פירושה. רש"י אומר שיתכן שפירושו "מגוריהם" – אתה גר ביצהר אז יצהר הוא מכרתיך – אבל הוא אומר שיש עוד פירוש, שבלשון יון 'מכיר' היינו חרב, ולכן יתכן שזה לשון חרב, ודווקא בלשון יונית.

נגד מי יהודה המכבי נלחם? אם אתה מכבי צריך לדעת שאתה לוחם – נגד מי? [נגד היוונים.] מי הם היום היוונים? [היצר הרע?] מה נקרא שמישהו מתייוון? [נהיה גוי?] יש תרבות יון, שהיום קוראים לה תרבות המערב – תרבות שלא מאמינים, מאד חכמים, אנשים חכמים, מאמינים במדע ולא מאמינים בתורה. צריך להלחם נגד התרבות הזו. כתוב "חכמה בגוים תאמין" – מותר להאמין שיש חכמה, אבל צריך להיות קשור לאמונה. זו המלחמה של יהודה המכבי בפנימיות. לשם כך צריך חרב – חרב היא חדה, צריך להיות חד. בלימוד התורה צריך לחדד את ה'מכיר' שלך. אמרנו ש'מך' הוא לשון שפלות, אבל בתוספת ר נעשה מכיר – חרב ביד להלחם ביד. כעת דורשים שמכבי היינו חרב ביד – חרב להלחם בקליפת יון. איך? תהיה תלמיד חכם. כתוב "ושננתם", לשון שינון וחידוד – כשיהיה לך שכל חד תוכל לנצח את חכמת יון. זהו עוד דרוש לכבודך, לכבוד השם שלך, מכבי.

"ואהבת לרעך כמוך"

אחרון-אחרון, נעשה עוד חשבון לסיום: חלקנו את **מכבי** ל-**מך** ו-**בי**. נעשה כזה חשבון – כמה עולה **מ** פעמים **כ** ו-**ב** פעמים **י**? **מ** פעמים **כ** עולה 800, **ב** פעמים **י** עולה 20, וביחד עולה 820. מספר

חשוב מאד, צריך ללמוד קצת חכמת החשבון – משולש 40, שבתור ביטוי בתורה שוה "**ואהבת לרעך כמוך**", שרבי עקיבא אומר שהוא "כלל גדול בתורה", כל התורה כולה על רגל אחת כמו שאמר הלל. הבסיס הוא **חסד**, ובהכאה הכל עולה "**ואהבת לרעך כמוך**" – אולי הכי חשוב ברמזים, כי זהו היסוד של הכל. שתהיה לך הרבה אהבת ישראל, שתוכל לקרב הרבה יהודים. הרבי אומר שגם כאשר לוחמים צריך להיות בדרכי נעם, עם חיוך (של בטחון ש"הוא הנתן לך כח לעשות חיל"). לחיים לחיים, שמכבי ינצח, דידן נצח, שיהיה הרבה נחת ממנו (נחת נוטריקון נצח תמיד).

נגנו ניגון ר"ח כסלו.

אפרים, תתחיל להביא את מכבי לשיעורים – הוא תופס טוב. גם צריך ללמוד חשבון טוב – יש לך חוש בחשבון. שאת כל המצוות תקיים בשמחה רבה. גם אתה טוב בחשבון? ממי הוא ירש את החוש בחשבון? [לא ממני, מאשתי.]